

...συνέχεια από [εδώ](#)

«Όμως, καθώς περνούσε ο καιρός, ο Πέτρος άρχισε τα πάρε-δώσε με τα πλουσιόπαιδα της πόλης. Βλέπεις, στη γειτονιά που μετακόμισε οι γείτονές του δεν ήταν της σειράς. Γειτονιά πλουσίων και δυνατών. Εκεί έμενε ο μεγαλοεργολάβος της πόλης, ο διευθυντής της κλινικής, ο διευθυντής της τράπεζας και όλη η υπόλοιπη αφρόκρεμα της πόλης. Δεν του περίσσευε ούτε λεπτό για μένα. Ξεχνούσε να με ταΐσει και να μου αλλάξει το νερό.

Περνούσαν μέρες χωρίς να μου πει ούτε μία κουβέντα. Κάποτε οι φίλοι του τού πρότειναν να τον βοηθήσουν να γίνει Δήμαρχος γιατί εκτίμησαν πολύ τα προσόντα του, όπως του έλεγαν.»

«Δύσκολες οι φιλίες με τέτοιους ανθρώπους. Πρέπει κι εσύ να στοχεύεις στο χρήμα και τη δύναμη, όπως κι εκείνοι. Σε κάνουν παρέα όσο τους είσαι χρήσιμος. Μετά, σου λένε "γεια χαρά" και σε πετάνε στην άκρη.»

«Η συμπεριφορά του Πέτρου με πλήγωσε. Δεν είχα διάθεση για τραγούδι. Ούτε μία νότα δεν μπορούσα να βγάλω. Ακόμη κι όταν παντρεύτηκε με την Ελενίτσα, δεν ημέρεψε η ψυχή του. Δεν τον ένοιαζε όμως, δεν καταλάβαινε πόσο με στεναχωρούσε, μέχρι που μια μέρα ήρθε στο σπίτι πολύ θυμωμένος.

Είχε τσακωθεί με τους "φίλους" του και ερχόμενος στο σπίτι τα' βαλε και με τη γυναίκα του. Μετά με πλησίασε και με ρώτησε γιατί δεν κελαηδάω. Του είπα πως η συμπεριφορά του μου έκοψε κάθε διάθεση για τραγούδι. Του είπα επίσης ότι οι παρέες του δεν του κάνουν καλό, δεν του ταιριάζουν. Βγήκε έξω από τα ρούχα του. Με πήρε μαζί με το κλουβί έξω από το σπίτι και με πέταξε, στην κυριολεξία, στο δρόμο.»

«Τόσο πολύ άλλαξε; Έγινε τόσο απάνθρωπος; Αχ βρε Πέτρο!», είπε μέσα από τα χείλη του ο παλιάτσος.

«Τι μουρμουρίζεις καλέ μου;»

«Τίποτα Ρινούλα μου, συνέχισε».

«Από το χτύπημα του κλουβιού στο δρόμο, η πόρτα άνοιξε κι εγώ βρέθηκα έξω από το κλουβί, ελεύθερη αλλά ολομόναχη χωρίς να ξέρω τι να κάνω και πού να πάω. Πέρασα το βράδυ σ' ένα πεύκο με το φόβο μη με βρει καμιά κουκουβάγια και με κάνει κομματάκια. Σαν ξημέρωσε, κατευθύνθηκα προς τη θάλασσα. Έκανα μια στάση στον πεζόδρομο, σε τούτο εδώ το δέντρο, και κοιτώντας κάτω είδα τον πιο γλυκό άνθρωπο του κόσμου να σκορπάει το γέλιο σ' ένα τσούρμο από πιτσιρίκια που στέκονταν μπροστά του. Τα υπόλοιπα τα ξέρεις νομίζω.»

«Τα ξέρω, τα ξέρω. Θυμάσαι που ήθελες ντε και καλά να σε βάλω σε κλουβί;»

«Το θυμάμαι. Ήθελα γιατί έτσι είχα μάθει. Είχα ξεχάσει πώς είναι να μπορώ να πετάω ελεύθερη, είχα ξεχάσει να ισορροπώ στο φύσημα του αέρα. Είχα ξεχάσει πώς είναι να φυσάει αέρας.»

«Είχες ξεχάσει πώς είναι να είσαι ελεύθερη, όπως κι ο Δήμαρχος ξεχάσε πώς είναι να ζεις και να φέρεσαι σαν άνθρωπος.»

«Όμως, για πες μου καλέ μου παλιάτσο. Μου φαίνεται πως γνωρίζεσαι με το Δήμαρχο ή κάνω λάθος;»

Ο παλιάτσος προσπάθησε να αποφύγει την απάντηση αλλά η Ρινούλα επέμενε. Στην επιμονή της καρδερίνας να μάθει την αλήθεια η όψη του παλιάτσου άλλαξε. Παρόλο που ήταν πολύχρωμα βαμμένο δεν μπορούσε να κρύψει το θυμό και, κυρίως, τη στενοχώρια που ένιωθε. Κάποια στιγμή, το μέρος του προσώπου του κάτω από τα μάτια άρχισε να ξεβάφει.

Η μικρή καρδιρίνα πήγε και στάθηκε στα πόδια του.

«Πες μου καλέ μου, τι σου τρώει τα σωθικά;» του είπε γλυκά.

«Είναι μεγάλη ιστορία, δε θέλω να τη θυμάμαι», απάντησε εκείνος.

«Σε παρακαλώ, βγάλτο από μέσα σου».

«Εντάξει, εντάξει θα σου πω», της είπε ο παλιάτσος και συνέχισε.

«Σαν ήμουν νέος, φοιτητής ακόμη, είχα έναν φίλο, αδερφό θα έλεγα. Όλες τις φουρτούνες τις περνάγαμε μαζί και τα όνειρά μας ήταν κοινά. Όνειρα όμορφα και μεγάλα. Να πολεμήσουμε τ' άδικο, να κάνουμε την πόλη όμορφη κι ανθρώπινη, μαζί με τους κατοίκους της, κόντρα σε όποιον έβλεπε την πόλη σαν τσιφλίκι του».

«Κι ο Δήμαρχος τη σχέση έχει;»

«Ο Πέτρος, ο Δήμαρχος ήταν ο φίλος μου».

Η καρδερίνα, στα τελευταία λόγια του παλιάτσου φούσκωσε τα φτερά της όπως όταν προσπαθεί να προστατευτεί το χειμώνα από το χιονιά. Βρήκε όμως τη δύναμη να ανέβει στον ώμο του αγαπημένου της φίλου.

«Έλα, συνέχισε μη σε παίρνει από κάτω» παρότρυνε τον παλιάτσο.

«Όσο περνούσε ο καιρός, ο Πέτρος άρχισε να αλλάζει. Τελειώνοντας τις σπουδές έπιασε δουλειά στον μεγαλοεργολάβο της πόλης και σιγά-σιγά άρχισε να βάζει νερό στο κρασί του. Άρχισε να μιλάει για μάταιους αγώνες χωρίς νόημα και αποτέλεσμα, για εφηβικά όνειρα που δεν πρόκειται να πραγματοποιηθούν και διάφορα τέτοια. Βλέπεις, δεν άντεξε σε όσα του έταξε ο μεγαλοεργολάβος. Τον προόριζε για Δήμαρχο ώστε να μπορεί να κάνει όμορφα και ωραία τις δουλειές του. Όποτε προσπαθούσα να του μιλήσω και να του θυμίσω τις προηγούμενες αξίες του και τα οράματά του, θύμωνε και μετά με ειρωνευόταν. Με αποκαλούσε αφελή και ονειροπόλο κι έλεγε πως έπρεπε πια να μεγαλώσω και να σοβαρευτώ».

«Όμως εσύ καλέ μου δεν άλλαξες κι ούτε θ' αλλάξεις ποτέ. Θα παραμείνεις ονειροπόλος, έτσι δεν είναι;»

«Η αλήθεια είναι ότι με προβλημάτισαν πολύ τα όσα μου είπε ο Πέτρος, σε σημείο που αναρωτιόμουν μήπως και είχε δίκιο. Ξέρεις κάτι Ρινούλα. Κάποια στιγμή θέλησα ν' αλλάξω αλλά δεν μπόρεσα. Ένωσα ότι θα πρόδινά όλους όσους με γνώριζαν μα πιο πολύ ντρεπόμουν στο συχωρεμένο τον παππού μου. Βλέπεις εκείνος δεν συμβιβάστηκε ποτέ. Προτίμησε να δώσει τη ζωή του όταν ήταν να υπερασπιστεί το δίκιο. Έτσι, οι δρόμοι μας χώρισαν. Όμως, είχα ακόμη την ελπίδα ότι τα πράγματα θα γίνονταν όπως παλιά, μέχρι...»

«...Μέχρι;»

«Μέχρι που ήρθε η οριστική ρήξη, το τελειωτικό χτύπημα».

«Δηλαδή;»

«Άστο Ρινούλα μου, θα στα πω μια άλλη φορά. Πέρασε κι η ώρα».

«Παλιάτσο μου, τώρα θα τα πεις όπως έκανα κι εγώ»

Ο παλιάτσος έστριψε τσιγάρο, πήρε δυο βαθιές ρουφηξιές και συνέχισε σχεδόν δακρυσμένος.

«Με την Ελενίτσα αγαπιόμασταν. Κάναμε όνειρα να ζήσουμε μαζί. Ένα σπίτι με αυλή και πολλά παιδιά».

Η καρδερίνα, ακούγοντας το όνομα «Ελενίτσα», ξαναφούσκωσε τα φτερά της και ευχήθηκε να μην είναι αυτό που σκέφτηκε. Ο παλιάτσος γύρισε το κεφάλι του και την είδε.

«Ακριβώς αυτό που σκέφτηκες έγινε μικρή μου», της είπε και συνέχισε.

«Οι γονείς της, φτωχοί άνθρωποι, ήθελαν το καλύτερο για κείνη. Δε λέω, κι ο Πέτρος την αγαπούσε μα την έπνιξε την αγάπη του σαν είδε ότι εκείνη αγάπησε εμένα. Όμως αργότερα, προτίμησε να αγοράσει αυτό που δεν μπόρεσε να αποκτήσει με αγάπη. Η Ελενίτσα, έπεσε να πεθάνει. Το ίδιο κι εγώ όταν το 'μαθα. Μετά σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερο για κείνη να παντρευόταν τον Πέτρο κι εξαφανίστηκα από τη ζωή της».

«Λάθος σου».

«Έχεις δίκιο. Λάθος μου μεγάλο».

«Έπρεπε να μείνεις και να παλέψεις, όχι να το βάλεις στα πόδια».

«Δεν είχα κουράγιο. Η απογοήτευση με θόλωσε. Όμως, σε παρακαλώ μικρή μου, δεν μπορώ να συνεχίσω άλλο», έκλεισε κάπως απότομα την κουβέντα ο παλιάτσος.

Η νύχτα ήταν εφιαλτική και για τους δύο. Ο παλιάτσος και η μικρή του φίλη δεν μπορούσαν να ξεκολλήσουν το μυαλό τους από το παρελθόν που ξαναζωντάνεψε την προηγούμενη μέρα τόσο απότομα.

Την επόμενη Κυριακή ο παλιάτσος βρισκόταν πάλι στη θέση του διασκεδάζοντας μια ομάδα παιδιών και η καρδερίνα τον συντρόφευε με το γλυκό της κελάηδισμα. Μέχρι που εμφανίστηκε ο ίδιος αντιπαθής αστυνομικός να συνοδεύει αυτή τη φορά τον ίδιο το Δήμαρχο αυτοπροσώπως.

«Μου είπαν ότι ζήτησες να σου ανακοινώσω ο ίδιος ότι είσαι παράνομος και πρέπει να φύγεις. Εκτός αν πληρώσεις για το πόστο που κρατάς στον πεζόδρομο. Αν αρνηθείς τότε θα συλληφθείς», είπε με φωνή γεμάτη θυμό και μίσος ο Δήμαρχος.

«Μεγάλη μου τιμή, να έρχεται ο ίδιος ο Δήμαρχος να με συλλάβει», απάντησε με πίκρα και μια δόση ειρωνείας ο παλιάτσος.

«Δεν μπορείς εσύ να είσαι εξαίρεση και να αποφεύγεις να πληρώνεις ότι σου αναλογεί όπως όλοι οι συμπολίτες σου».

«Μάλλον με μπερδεύεις με τους κολλητούς σου Δήμαρχε», απάντησε δυνατά ο παλιάτσος.

Το σκηνικό δεν πέρασε απαρατήρητο από τους περαστικούς και κυρίως από τα παιδιά.

«Ο Δήμαρχος ζητάει λεφτά από τον παλιάτσο μας αλλιώς θα τον διώξει», ακούστηκε μια παιδική φωνή και αμέσως μετά η φωνή της μητέρας του που έλεγε στον μικρό: «Μην ανακατεύεσαι Γιωργάκη».

«Ο Δήμαρχος είναι κακός», ακούστηκε από την άλλη πλευρά.

Ένα πιτσιρίκι, ήταν δεν ήταν έξι χρονών, προχώρησε και στάθηκε με σφιγμένη τη γροθίτσα του μπροστά στο Δήμαρχο. Άνοιξε τη γροθιά του και άφησε να πέσει μπροστά στα πόδια του Δημάρχου το κέρμα που κρατούσε.

«Κύριε Δήμαρχε, ορίστε. Σας δίνω εγώ χρήματα», είπε το παιδί κοιτώντας το Δήμαρχο ίσια στα μάτια.

Πολύ σύντομα δεκάδες μικρά παιδιά βρέθηκαν μπροστά στο Δήμαρχο. Το καθένα του πετούσε κι από ένα κέρμα.

«Τι κοιτάς;» του είπε ένας παππούς που συνόδευε τον εγγονό του. «Αν είχες λίγη τσίπα θα έπρεπε να είχες ήδη εξαφανιστεί. Μπρος, μάζεψε τον παρά σου. Η οφειλή του παλιάτσου πληρώθηκε από τα παιδιά. Σύρε στο σπίτι σου και κλάψε γιατί εσένα δεν θα σε αγαπήσουν και δεν θα σε υπερασπιστούν ποτέ τούτα τα παιδιά», του είπε ο γέροντας.

Ο Δήμαρχος με δυσκολία έπαιρνε ανάσα. Χωρίς να πει κουβέντα έγνεψε στον αστυνομικό και απομακρύνθηκαν κι οι δύο σχεδόν τρέχοντας.

Ο κόσμος που είχε μαζευτεί ξέσπασε σε χειροκροτήματα ενώ τα παιδιά ξεφώνιζαν και χαχάνιζαν από τη χαρά τους.

Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλο του παλιάτσου καθώς ψιθύρισε: «Αχ βρε Πέτρο, πώς κατρακύλησες τόσο;»

Η καρδερίνα πέταξε και στάθηκε στον ώμο του.

«Γι αυτό θα σ' αγαπάω και θα σου κελαηδάω μέχρι να πεθάνω, καλέ μου», του είπε με όλη τη γλύκα του κόσμου.

Ο Δήμαρχος δεν τόλμησε να ξαναπεράσει από τον πεζόδρομο. Ανακοινώθηκε ότι θα απουσίαζε από την πόλη για μεγάλο χρονικό διάστημα για κάποιες σημαντικές υποθέσεις.

Κάποιοι είπαν ότι παραιτήθηκε αλλά οι κολλητοί του το κρατούσαν κρυφό και προσπαθούσαν να τον μεταπείσουν.

Λέγεται πως μια μέρα, μια γυναίκα πέρασε άφησε ένα τριαντάφυλλο στον παλιάτσο και έφυγε τρέχοντας. Εκείνος είδε μόνο τα μαλλιά της να ανεμίζουν.

Σταμάτησε την παράστασή του καθώς το ανέμισμα αυτό του ήταν γνώριμο. Ζήτησε συγνώμη από τους μικρούς του θεατές και κάθισε στο παγκάκι καθώς ο βήχας ήταν τόσο έντονος που του έκοψε την ανάσα...

Η μικρή του φίλη, η Ρινούλα του τον συντρόφεψε στο τελευταίο του ταξίδι με το πιο όμορφο κελάηδισμα που έκανε ποτέ καρδερίνα σε τούτο τον κόσμο.

Τέλος